

Un om și-un câine

Ina M.

Un om care-a trecut prin viață
Cu greutate, ce-i sunt pe față
Trecute cu brazde de lacrimi,
Și-a petrecut sufletu-n patimi.

Întotdeauna a fost singur,
În loc de glas asculta murmur
De izvor cristalin de munte,
În loc de mângâierea mâinii
A fost atins de stropii vremii
Și-așa își făcea omul punte
Între a inimii simțire
Și a naturii caldă fire.

Timpul s-a scurs ca într-o clipă
Căci pana lui prinsă-n aripă
E firicel de praf din cer
Căzut pe trupul efemer.

Singurătatea-n om creștea
Și într-o bună zi o stea
A coborât din cer milos
Să-i lumineze-n gând dorința
De-a ține deschisă porțița.
Cu sufletul trist și pios,
El voia ca să intre-n curte
Un suflet rătăcit pe munte.

Soarele sfânt, de dimineață
Îi puse omului pe față,
Într-o zi prinsă-n săptămână,
Căldura razei-n loc de mână.

Atunci a știut omul singur,
Având în inimă un tremur,
Că ceea ce simțea curat
Era credința că în curte
Sosise de foarte departe
(Spre casa lui s-a îndreptat!)
Un suflet care să-și împartă
Cu el nefericita soartă.

Cu ochii mari, înlăcrimați,

Omul și-un câine, ca doi frați,
S-au privit, s-au îmbrățișat...
Omul și câinele, de-atunci,
Singurătățile pe cruci
(La care viața-au închinat)
Le-au răstignit și-n locul lor
Zilele-n doi au fost un zbor.

Un om și-un câine pun în clipe
Mici bucurii și le sunt scumpe.
Recunoștința lor e mare...
În cer găsit-au alinare!